

Szücs Boglárka:

Varázsvonat

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, volt egy jó boszorkány. Ennek a boszorkánynak különös módon nem volt seprűje, ezért sokat kellett vonatoznia, ha például a barátnőjéhez akart menni vagy a városba, ugyanis az erdő kellős közepén élt.

Egyik éjjel azon gondolkodott, mi lenne, ha a közönséges személyvonatból varázsvonatot varázsolna, ami nem a földön robog a síneken, hanem a levegőben repül. Másnap el is ment a vasútállomásra, s bement az állomásfőnökhöz, hogy megtárgyalja az ötletét.

- Természetesen, asszonyom – nevetett az állomásfőnök. – Nyugodtan átvarázsolhatja a vonatot, még az állomást is, ha úgy tetszik; legalább többen járnak majd vasúton, és híresebb lesz Tündérfalva állomás.

- Köszönöm, állomásfőnök úr – mondta a boszorkány, és már sietett is a legközelebbi vonathoz. – Mi is a varázsige? – mormolta magában. – Megvan. Vonat, te sínen robogó, repülj, szálljál, involo!

Alighogy ezt kimondta, a vonat rögvést felemelkedett és csillogni kezdett. Az állomáson valamennyi ember ámulva nézett fel. A boszorkány, bármilyen jó boszorkány is volt, azért nem szeretett jegyet váltani. Visszament hát az állomásfőnökhöz, és így szólt a szakállas férfihoz, aki az ablakból kihajolva bámulta a lebegő vonatot.

- Állomásfőnök úr – szólt a boszorkány. – Remélem, azt tudja, hogy így én már ingyen utazhatok a vonaton.

Az állomásfőnök, aki attól tartott, hogy a boszorkány még a végén békává változtatja, mindenbe hajlandó volt beleegyezni, de azért bátortalanul megkérdezte:

— Rendben, rendben, de hogyan száll be a többi utas? Nem tudna egy mozgólépcsőt is varázsolni a szerelvényhez?

Miért is ne? – töprengett magában a boszorkány, hiszen mint mondtuk, neki sem volt seprűje, és így ő sem tudott felszállni a vonatra, amely egyébként oda repült volna, ahova ő gondolja. Kiment hát a peronra, ahol felfigyelt egy síró-rívó kislányra.

— Mi történt? Mi a baj, kislányom?

— Nem találom anyát.

— Nem tudod, hol van?

— De tudom, csak nem tudok elmenni.

— Gyere – mondta sóhajtva a boszorkány, aki szerette a kislányokat, de nem szeretett mozgólépcső-varázslás helyett síró kislányok anyukáját keresni. – Elviszlek magammal ezen a vonaton és megkeressük.

A kislánynak még a szája is tátva maradt, amikor megpillantotta a sínek fölött lebegő vonatot, amelyhez a boszorkány mozgólépcsőt varázsol („Gradus ambulatilis!”), így fel tudtak szállni. A kalauz is megbékélt a helyzettel, és intett a mozdonyvezetőnek, hogy indulhatnak. A varázsvonat alatt éppen egy másik vonat robogott ki az állomásról.

„A Koboldréti gyorsvonat” – mondta a kalauz, erről eszébe jutott a boszorkánynak, hogy nem tudja még, hova kell menniük.

— Hol lehet az édesanyád?

— Uape szigetén van.

Hallottatok már Uape szigetéről? Egy parányi sziget az Óperenciás-tenger kellős közepén, ahova sajnos nem jár vonat, de még többnyire a hajók is elkerülik, mivel sokan még az Óperenciás-tengerről sem hallottak. Még a boszorkányok, varázslók és más varázslatos teremtmények is ritkán keresték csak fel, mivel ezen a szigeten élt Hárpia, a gonosz boszorkány kedvenc háziállatával, egy félelmetes, tűzokádó sárkánnyal.

Amikor leszálltak a vonatról, látták, milyen félelmetes hely ez a sziget.

— Gyere, keressük meg anyát! — mondta a boszorkány.

Valami robajt hallottak a hátuk mögül. Amikor hátrafordultak, látták, a vonat a földön fekszik. Odajött hozzájuk egy különös lény, és azt mondta: — Ezen a szigeten csak az úrnőm, Hárpia varázslata hat, ezért jobb lenne, ha nem mennétek a kastély közelébe!

— Szóval itt él a gonosz boszorkány, hát itt lakik. Ő a féltestvérem! Gyere, jobb lesz, ha minél előbb megtaláljuk édesanyádat.

— És ha a gonosz boszorkány elrabolta anyut? – kérdezte a kislány.

— Akkor megmentjük. — felelte a jó boszorkány egyszerűen.

Továbbmentek. Amikor körülnéztek, sok félelmetes fát, barlangot találtak. Egyszer csak meglátták a kastélyt. Kőből rakott falai, düledezett tornyai félelmetes látványt nyújtottak. Inkább hasonlított egy elátkozott mesebeli várra, mint kastélyra. Az egyik vártorony tetején egy fészket lehetett látni. Nem akármilyen fészket, egy sasfészket. Váratlanul egy tucat sas repült feléjük, a boszorkány idejében észrevette a veszélyt, és bebújtak egy barlangrésbe. Miután kicselezték a sasokat, bejutottak a kastélyba. A pince felé vették az irányt, arra gondolva, hogy ott lehetnek a rabok.

— Anya! — kiáltott a kislány — Odabent vagy?

— Kicsim, menekülj innen! — kiáltotta megrémülve.

— Lám csak, ki van itt? — kérdezte a gonosz boszorkány. – Nem is tudtam, hogy vendégeink lesznek. Sárkány, menj utánuk, és rakd be őket a cellába!

— Futás! – mondta a jó boszorkány, mire futásnak eredtek. Amint kiértek a kastélyból, a boszorkány azt mondta:

— Csak lenne egy hálónk vagy egy kötélünk!

Erre odafutott hozzájuk az a különös lény, akit korábban a vonathoz láttak, és adott nekik egy hálót.

— Dobjuk rá a sárkányra! Rajta!

A különös lény segítségével ügyel-bajjal rádobták a hálót a sárkányra.

— Sikerült! Gyorsan menjünk vissza a kastélyba, anyukáért!

— Mivel fogjuk legyőzni a féltestvéredet? Hiszen nincsen már hálónk!

— A gonosz boszorkány varázslatával szemben amúgy sem érne semmit egy háló, még ha acélból kovácsolták volna is.

— De a varázserődöt sem tudod használni, mivel fogjuk hát legyőzni?

— Létezik egy varázslat, amely mindenhol egyformán erős, még a leggonoszabb helyet is jóvá tudja változtatni.

— Ismered ezt a varázslatot?

— Te is ismered. A boszorkányt ugyanis szeretettel fogjuk legyőzni! Szereted anyát?

— Igen.

— Akkor most gondolj arra erősen, mennyire szereted.

Visszatértek a pincébe, ahol a szeretet erejétől megszűnt a gonosz Hárpia hatalma, és a cellák ajtai kitárultak. A kislány örömkönnnyekkel a szemében futott az édesanyja karjaiba.

— Hárpia hatalma megszűnt, de örökösen ilyen gonosz marad?

— Nem, hiszen még őt is szereti valaki.

— Kicsoda? — néztek össze a börtön egykori lakói.

— Ő az én féltestvérem, és akármilyen gonosz is volt eddig, én szeretem őt, és bízom benne, hogy ez a szeretet idővel őt is jobba fogja tenni.

A kislány és édesanyja a varázsvonattal repültek haza Tündérfalvára, és boldogan éltek, míg meg nem haltak! Uape szigetét pedig ettől fogva nem kerülték el a hajósok és a varázslók, itt a jó boszorkány együtt élt Tüzikével, a sárkánnyal és Hárpiával, aki az évek során egyre jobba vált. Ha nem hiszitek, vonatozzatok utána!